

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 14 januari 2011 in zaak nr. 08/41914 in het geding tussen:

en (hierna: vreemdeling 1), mede voor hun
minderjarige kinderen (hierna: vreemdeling 2;
hierna tezamen: de vreemdelingen),

en

het COa.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 november 2008 heeft het COa een verzoek van de vreemdelingen om voortzetting van verlening van de verstrekkingen op de voet van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: de Rva 2005) afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 januari 2011, verzonden op 19 januari 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat het COa een nieuw besluit op het verzoek neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft het COa bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 februari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief klaagt het COa dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, het besluit van 3 november 2008 niet kan worden gedragen door het daaraan ten grondslag gelegde advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) van 10 december 2007, zodat dat besluit onvoldoende is gemotiveerd. Daartoe voert het COa aan dat, samengevat weergegeven, de rechtbank niet heeft onderkend dat het aan de vreemdelingen is om aannemelijk te maken dat sprake is van bijzondere omstandigheden. In het bestreden besluit heeft het COa gemotiveerd dat de door de vreemdelingen overgelegde BMA-adviezen van 10 december 2007 en 12 september 2008 geen aanknopingspunten geven voor de veronderstelling dat het achterwege blijven van onmiddellijke behandeling van de desbetreffende vreemdelingen zal leiden tot een acute medische noodsituatie. Uit het in opdracht van de rechtbank verrichte onafhankelijke deskundigenonderzoek, dat ziet op vreemdeling 2, volgt evenmin dat hiervan sprake is, aldus het COa. Bovendien blijkt volgens het COa uit de overgelegde stukken niet dat de medisch noodzakelijke zorg niet tevens op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) buiten de opvang kan worden verleend.

2.1.1. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: de Wet COa) is het COa onder meer belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers.

Onder verwijzing naar de uitspraak van 28 maart 2007 in zaak nr. 200605521/1 (JV 2007/187) overweegt de Afdeling dat de in artikel 3

van de Wet COa neergelegde wettelijke taak van het COa ook inhoudt dat het, hoewel een vreemdeling geen aanspraak maakt op verstrekkingen bij of krachtens de Wet COa, opvang verleent in zeer bijzondere omstandigheden, zoals in geval van een acute medische noodsituatie, die tot feitelijke opvang nopen, voor zover deze omstandigheden niet vallen onder het bereik van de categorieën van artikel 3 van de Rva 2005. Het is evenwel aan de vreemdeling om, indien daartoe aanleiding bestaat, aannemelijk te maken dat van zodanige bijzondere omstandigheden sprake is.

2.1.2. Ter beantwoording van de vraag of sprake is van een acute medische noodsituatie die tot opvang noopt, beoordeelt het COa volgens het door hem gevoerde beleid of zich een situatie voordoet waarin een vreemdeling lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van onmiddellijke behandeling in deze fase van de stoornis zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke dan wel lichamelijke schade. Dat hiervan sprake is, behoeft niet aan beëindiging van de verstrekkingen in de weg te staan, indien de desbetreffende vreemdeling ingevolge artikel 10 van de Vw 2000 aanspraak maakt op een voorziening die het intreden van de gevolgen van het achterwege laten van medische behandeling voorkomt.

2.1.3. De vreemdelingen hebben ter staving van hun stelling dat sprake is van bijzondere omstandigheden die tot feitelijke opvang nopen een BMA-advies van 10 december 2007, dat ziet op vreemdeling 2, en een BMA-advies van 12 september 2008, dat ziet op vreemdeling 1, overgelegd. Uit deze BMA-adviezen volgt evenwel niet dat het uitblijven van behandeling van de vreemdelingen zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. Doordat de rechtbank bij haar beoordeling de uitkomsten heeft betrokken van een onderzoek dat een door haar benoemde deskundige in een andere procedure heeft verricht naar de medische situatie van vreemdeling 2, heeft de rechtbank niet onderkend dat het op de weg van de betrokken vreemdeling ligt aannemelijk te maken dat sprake is van bijzondere omstandigheden die tot feitelijke opvang nopen en niet op de weg van de rechtbank om indien zulks niet uit de daartoe door de vreemdeling overgelegde stukken valt af te leiden een in haar opdracht verricht deskundigenonderzoek bij haar oordeel te betrekken. Overigens blijkt, zoals het COa terecht betoogt, uit het in opdracht van de rechtbank verrichte deskundigenonderzoek evenmin dat vreemdeling 2 bij beëindiging van de opvang in een acute medische noodsituatie komt te verkeren. Voorts heeft het COa in het besluit van 3 november 2008 gemotiveerd waarom ook de overige door de vreemdelingen aangevoerde omstandigheden, afzonderlijk noch in onderlinge samenhang bezien, kunnen worden aangemerkt als zeer bijzondere omstandigheden die tot feitelijke opvang nopen. De rechtbank heeft miskend dat het COa zich in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen. De desbetreffende vreemdelingen kunnen ingevolge artikel 10 van de Vw 2000 ook na beëindiging van de verstrekkingen aanspraak maken op voortgaande medische behandeling. De enkele omstandigheid dat aan de overige verstrekkingen een einde komt, betekent niet dat deze behandeling

niet mogelijk zal zijn.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen het COa overigens heeft aangevoerd heeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, wordt het inleidend beroep ongegrond verklaard.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing.

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 14 januari 2011 in zaak nr. 08/41914;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. C.A.M. Lustberg, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

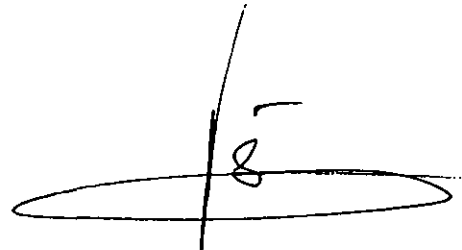
w.g. Lustberg
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 maart 2012

587.

Verzonden: 23 maart 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

+3100703727310

uitspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer
Rechtbank

Zaaknummer: Awb 08/41914

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
V-nummer
eiser 1,
en zijn echtgenote

geboren op
V-nummer
eiseres,
alsmede hun minderjarige kinderen.

geboren op
V-nummer
eiser 2,

geboren op
V-nummer
eiser 3,
allen burgers van de voormalige Federatie van Servië en Montenegro,
eisers,
gemachtigde: mr. F. van Dijk, advocaat te Groningen,

en

Het CENTRAAL ORGAAN OPVANG ASIELZOEKERS.

gevestigd te Rijswijk,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. P. Sepmeijer, advocaat te 's Gravenhage.

1. Ontstaan en loop van het geschil

1.1. Bij brief van 16 juni 2008 hebben eisers aan verweerder verzocht de opvangvoorzieningen te continueren. Bij besluit van 3 november 2008 heeft verweerder het verzoek afgewezen.

1.2. Eisers hebben hiertegen op 27 november 2008 beroep ingesteld. De gronden van het

Zaaknummers: Awb 08/41914

blad 2

beroep zijn ingediend op 19 december 2008.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eisers toegezonden en hen in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van 23 januari 2009. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

1.5. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting heropend als bedoeld in artikel 8:68 Algemene wet bestuursrecht (Awb) omdat het onderzoek niet volledig is geweest.

1.6. Partijen hebben schriftelijk toestemming gegeven om het onderzoek ter zitting achterwege te laten.

2. Rechtsoverwegingen

2.1. De rechtbank toetst het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.

2.2. De rechtbank stelt de volgende feiten vast. Eisers hebben tot 11 december 2008 verbleven in het asielzoekerscentrum Dongen. Vanaf 11 december 2008 hebben zij verbleven in Ter Apel. Als gevolg van de afwijzende besluiten van de minister van Justitie in de asielprocedures van eisers, komen zij niet langer in aanmerking voor opvang op grond van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen (Rva 2005). Eisers hebben verzocht de opvang te continueren. Zij stellen dat sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die continuering van de opvang aan verzoekers rechtvaardigen, te weten de omstandigheid dat eiseres onder psychiatrische behandeling staat en dat eiser 3 lijdt aan een open gehemelte en daarvoor wordt behandeld. Daarbij is gewezen op procedures inzake reguliere verblijfsvergunningen die voor beiden lopen. Ook is gewezen op de slechte behandel mogelijkheden in Kosovo en Servië.

2.3. In het bestreden besluit heeft verweerder besloten het verzoek om continuering van de opvangvoorzieningen af te wijzen. Verweerder heeft overwogen dat, in navolging van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) in diens uitspraak van 24 november 2004, moet worden geoordeeld dat slechts in zeer bijzondere omstandigheden, zoals in het geval van een acute medische noodsituatie, de verstrekkingen door verweerder voortgezet kunnen worden, hoewel op die verstrekkingen geen aanspraak bestaat. De stelplicht en bewijslast liggen daarbij volledig bij de vreemdeling. Voor de definitie van een medische noodsituatie sluit verweerder aan bij de definitie van dit begrip in de Vreemdelingencirculaire.

Verweerder heeft verwezen naar de nota's van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 10 december 2007 en van 12 september 2008. Verweerder acht de door eisers aangedragen omstandigheden niet dermate bijzonder dat deze zijn te kwalificeren als zeer bijzonder omstandigheden.

Zaaknummers: Awb 08/41914

blad 3

2.4. Eisers hebben in beroep aangevoerd dat beëindiging van de vestrekkingen ertoe leidt dat eiser 3 geen toegang meer heeft tot logopedische hulp van een logopedist met wie hij inmiddels een vertrouwensband heeft opgebouwd. Dit zal leiden tot een ernstige achterstand in zijn taalspraakontwikkeling. Ook tussen eiseres en haar behandelaar bestaat een vertrouwensband die bepalend is voor het welslagen van de behandeling. In het licht hiervan kan niet zonder nadere motivering worden gesteld dat de hier genoemde vertrouwensbanden niet dermate bijzonder zijn dat dit leidt tot de conclusie dat de opvang niet meer beëindigd zou mogen worden.

2.5. De rechtbank overweegt als volgt.

De rechtbank heeft, blijkens het proces-verbaal van 16 januari 2009, bepaald dat het onderzoek wordt heropend omdat het onderzoek in deze procedure niet volledig is geweest. De rechtbank heeft het in dit verband aangewezen geacht om in het beroep met kenmerk Awb 08/4296 een onderzoek door een onafhankelijke medische deskundige naar de medische situatie van eiser 3 te gelasten. Voorts heeft de rechtbank het aangewezen geacht dat de uitkomsten van dat deskundigenonderzoek in de onderhavige procedure worden betrokken.

Bij uitspraak van heden heeft de rechtbank het beroep geregistreerd onder kenmerk Awb 08/4296, gegrond verklaard. Daarbij heeft de rechtbank onder meer overwogen dat het advies van de door de rechtbank benoemde deskundige, aanknopingspunten biedt voor twijfel aan de volledigheid van het aan het bestreden besluit ten grondslag gelegde BMA-rapport van 10 december 2007, dat ziet op eiser 3, en dat het bestreden besluit niet door het BMA-rapport kan worden gedragen.

Aangezien het betreffende BMA-rapport van 10 december 2007 ook aan het onderhavige bestreden besluit ten grondslag is gelegd, is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit van 3 november 2008 evenmin gedragen kan worden door het BMA-advies.

2.6. Het beroep is gegrond. Het bestreden besluit dient te worden vernietigd vanwege strijd met artikel 3:46 Algemene wet bestuursrecht (Awb).

2.7. Voor veroordeling overeenkomstig artikel 8:75, eerste lid, Awb van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat thans aanleiding. Het bedrag van de te vergoeden proceskosten moet naar het oordeel van de rechtbank worden bepaald op € 322,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift).

Zaaknummers: Awb 08/41914

blad 4

3. Beslissing

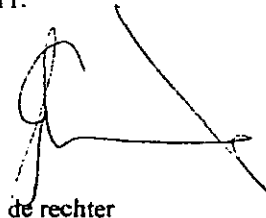
De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 3 november 2008;
- bepaalt dat verweerder binnen twaalf weken na de datum van verzending van deze uitspraak opnieuw dient te beslissen op de aanvraag van eiser, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 322,- en bepaalt dat verweerder deze kosten aan eisers dient te vergoeden.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. C. van den Dool-van der Steeg als griffier op 14 januari 2011.

De griffier is buiten staat te tekenen.

de griffier

de rechter

Tegen de uitspraak in de bodemzaak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: 19 JAN 2011

VOOR AFSCHRIJFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTER
TE 'S-GRAVENHAGE

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Nr. .

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
15 FEB 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hogerberoepschrift

inzake

het bestuur van het Centraal Orgaan

opvang Asielzoekers,

gevestigd te Rijswijk

Appellant

advocaat: mr. F. Sepmeijer

tegen

1.

2.

alsmede hun minderjarige kinderen

3.

4.

allen met onbekende woon- en verblijfplaats

Verweerders

advocaat: F. van Dijk

1 Inleiding

- 1.1 Appellant – hierna: het COA - komt in hoger beroep van de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, vreemdelingenkamer, nevenzittingsplaats Groningen, van 14 januari 2011 (**bijlage 1**), verzonden op 19 januari 2011, in welke uitspraak de rechtbank het beroep tegen besluit van het COA van 3 november 2008 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd en het COA heeft opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak.
- 1.2 Hierna zal het COA allereerst een overzicht geven van de procedure (§ 2) en het juridisch kader weergeven (§3). Daarna volgen onder §4 de grieven en de toelichting daarop en onder §5 de conclusie.

2 Procedure

- 2.1 Bij brief van 16 juni 2008 hebben verweerders aan het COA verzocht om hun vertrekkingen op grond van de Rva 2005 te continueren. Bij beschikking 3 november 2008 heeft het COA dit verzoek afgewezen.
- 2.2 Brief van 27 november 2008 hebben verweerders beroep ingesteld tegen deze beschikking en tevens een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend.
- 2.3 Het COA heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.
- 2.4 De mondelinge behandeling van het beroep vond plaats ter zitting van 23 januari 2009. Zowel het COA als verweerders hebben zich ter zitting doen vertegenwoordigen door hun gemachtigde. Bij uitspraak van 30 januari 2009 heeft de voorzieningenrechter bij wijze van voorlopige voorziening bepaald dat de opvangvoorzieningen van verweerders zullen worden gecontinueerd tot vier weken nadat op het beroep van Alen Adzemi met registratienummer Awb 07/42118 is beslist.
- 2.5 De rechtbank heeft vervolgens het onderzoek ter zitting heropend en een deskundigenonderzoek bevolen. Bij uitspraak van 14 januari 2011, verzonden op 19 januari 2011, heeft de rechtbank het beroep tegen de beschikking van het COA van 3 november 2008 gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat het COA opnieuw moet beslissen met inachtneming van de uitspraak. Tegen deze uitspraak richt zich het hoger beroep.

3 Algemene achtergronden en juridisch kader

- 3.1 Ingevolge artikel 3, lid 2, Wet COA is het COA belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers, waaronder het plaatsen van asielzoekers in opvangcentra.

- 3.2 Op grond van artikel 12 Wet COA kan de minister van Justitie regels stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen als bedoeld in artikel 3, tweede lid, Wet COA. Artikel 13 Wet COA geeft de minister van Justitie de bevoegdheid beleidsregels vast te stellen met betrekking tot de werkwijze en de uitvoering van de taken van het COA.
- 3.3 De regels met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen als bedoeld in artikel 3, tweede lid, Wet COA, zijn neergelegd in de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005) (Stcrt. 2005, nr. 24). Deze regeling is nadien meerdere keren gewijzigd.
- 3.4 Op grond van artikel 3, eerste lid, Rva 2005 draagt het COA zorg voor de centrale opvang van asielzoekers door erin te voorzien dat aan hen opvang wordt geboden in een opvangvoorziening. De in artikel 3 van de Wet COA neergelegde wettelijke taak van het COA om de materiële en immateriële opvang van asielzoekers te verzorgen houdt ook in dat in zeer bijzondere omstandigheden die tot feitelijk opvang nopen door het COA opvang wordt verleent, voor zover deze omstandigheden niet vallen onder het bereik van de door de minister aangewezen categorieën van artikel 3, eerste lid van de Rva 2005. Het is aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat van zodanige bijzondere omstandigheden sprake is.

Vergelijk:

- ABRS 28 maart 2007, JV 2007/187;
- ABRS 17 juli 2007, 200701894/1.

- 3.5 In het geval van medische klachten hanteert het COA de maatstaf of sprake is van een acute medische noodsituatie. Ter beoordeling of van een acute medische noodsituatie sprake is, dient te worden beoordeeld of de vreemdeling lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van onmiddellijke behandeling in deze fase van de stoornis zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke en/of lichamelijke schade. Is hiervan sprake, dan behoeft dit evenwel niet aan de beëindiging van de verstrekkingen in de weg te staan, indien de vreemdeling door zich te beroepen op artikel 10 Vw 2000 kan voorkomen dat de medische behandeling wordt gestaakt.

Vergelijk:

- ABRS 30 september 2008, JV 2008, 424;
- ABRS 17 juli 2007, JV 2007, 418;
- ABRS 19 oktober 2006, JV 2006, 446.

- 3.6 Tegen deze achtergrond komt het COA aan de bespreking van de grieven toe.

4 Grief

Inleiding

- 4.1 Het COA is van oordeel dat de beschikking van 3 november 2008 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen deze beschikking ongegrond dienen te worden verklaard.

Grief I

- 4.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.5 t/m 2.7 van de bestreden uitspraak als volgt:

"2.5 De rechtbank overweegt als volgt.

De rechtbank heeft, blijkens het proces-verbaal van 16 januari 2009, bepaald dat het onderzoek wordt heropend omdat het onderzoek in deze procedure niet volledig is geweest. De rechtbank heeft het in dit verband aangewezen geacht om in het beroep met kenmerk Awb 08/4296 een onderzoek door een onafhankelijke medische deskundige naar de medische situatie van eiser 3 te gelasten. Voorts heeft de rechtbank het aangewezen geacht dat de uitkomsten van dat deskundigenonderzoek in de onderhavige procedure worden betrokken.

Bij uitspraak van heden heeft de rechtbank het beroep geregistreerd onder kenmerk Awb 08/4296, gegrond verklaard. Daarbij heeft de rechtbank onder meer overwogen dat het advies van de door de rechtbank benoemde deskundige, aanknopingspunten biedt voor twijfel aan de volledigheid van het aan het bestreden besluit ten grondslag gelegde BMA-rapport van 10 december 2007, dat ziet op eiser 3, en dat het bestreden besluit niet door het BMA-rapport kan worden gedragen.

Aangezien het betreffende BMA-rapport van 10 december 2007 ook aan het onderhavige bestreden besluit ten grondslag is gelegd, is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit van 3 november 2008 evenmin gedragen kan worden door het BMA-advies.

2.6 Het beroep is gegrond. Het bestreden besluit dient te worden vernietigd vanwege strijd met artikel 3:46 Algemene wet bestuursrecht (Awb).

2.7 Voor veroordeling overeenkomstig artikel 8:75, eerste lid, Awb van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat thans aanleiding. Het bedrag van de te vergoeden proceskosten moet naar het oordeel van de rechtbank worden bepaald op € 322,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift)."

Toelichting

- 4.3 Tussen partijen is niet in geschil dat verweerders niet op grond van enige in de Rva 2005 genoemde grondslag voor opvang door het COA in aanmerking komen. Als uitgangspunt voor de beoordeling van dit hoger beroep staat derhalve vast dat verweerders aan de Rva 2005 geen recht op opvang door het COA kunnen ontleenen. De beoordeling in deze zaak spitst zich derhalve toe op de vraag of sprake is van bijzondere omstandigheden die het COA ertoe nopen, buiten de in de Rva 2005 geregelde gevallen om, aan verweerders opvang te verlenen. Gelet op het feit verweerders zich op medische omstandigheden beroepen, dient aldus te worden beoordeeld of sprake is van een acute medische noodsituatie. Het is daarbij aan verweerders om aannemelijk te maken dat daarvan sprake is.

- 4.4 Gegeven deze maatstaf, komt de rechtbank ten onrechte tot het oordeel dat het bestreden besluit onvoldoende (deugdelijk) is gemotiveerd. Ter toelichting dient het volgende.
- 4.5 Het COA heeft in de in eerste aanleg bestreden beschikking onderzocht of de medische informatie die door verweerders is overgelegd de conclusie rechtvaardigt dat sprake is van een acute medische noodsituatie. Het COA heeft in de bestreden beschikking gemotiveerd geoordeeld dat dit niet het geval is.
- 4.6 De medische stukken die namens verweerder zijn overgelegd betreffen rapportages van het BMA van 10 december 2007 en 12 september 2008, maar ook informatie van logopedist A. de Vet uit Dongen. De BMA rapportages zijn opgesteld in het kader van de vraag of verweerders in aanmerking komen voor (analoge toepassing) van uitstel van vertrek en of zij in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'het ondergaan van een medische behandeling', waarbij een ander toetsingskader geldt dan bij de beoordeling van de rechtmatigheid van het in eerste aanleg bestreden besluit. De overgelegde medische stukken bevatten geen aanknopingspunten voor de veronderstelling dat het achterwege blijven van onmiddellijke behandeling in deze fase ten aanzien van de bij verweerders geconstateerde stoornissen zal leiden tot overlijden, invaliditeit of andere vorm van ernstige geestelijke en/of lichamelijke schade. Met de overgelegde medische stukken hebben verweerders derhalve niet aannemelijk gemaakt dat sprake is of zal zijn van een acute medische noodsituatie. Deze constatering heeft het COA in de in eerste aanleg bestreden beschikking dan ook terecht en voldoende gemotiveerd overwogen.
- 4.7 Aan het voorgaande doet niet af de uitkomst van het in opdracht van de rechtbank verrichte onafhankelijke deskundigenonderzoek door prof. dr. S.M. Goorhuis-Brouwer in het kader van de aanvraag van verweerders om een reguliere verblijfsvergunning (**bijlage 2**). Uit dit onderzoek volgt dat de door de rechtbank benoemde deskundige niet het standpunt deelt van het BMA dat geen sprake is van een medische noodsituatie indien met de overige gezinsleden uit Nederland wordt verwijderd. Aan deze constatering voegt de deskundige toe dat nu al een ontwikkelingachterstand vertoont en een breuk met de Nederlandse behandelwijze in zijn nadeel zal uitpakken.
- 4.8 Ook uit dit onderzoek blijkt evenwel niet dat op dit moment sprake is van een acute medische noodsituatie bij bij wie de diagnose cheilognathopalatoschisis sinistra (open gehemelte) is gesteld. Het rapport prof. dr. S.M. Goorhuis-Brouwer geeft geen aanleiding om te veronderstellen dat zich op dit moment een zodanige situatie voordoet. De logopedische behandeling die thans ondergaat is van chronische aard en houdt geen verband met een acute medische noodsituatie. Dientengevolge kan niet worden gesteld dat sprake is van een feitelijke situatie die tot opvang noopt. Uit de overgelegde medische stukken en het deskundigenrapport blijkt evenmin dat behandeling aan de voortzetting van opvang gebonden is. Dat de voortzetting van de opvang vanuit een oogpunt van medische behandeling wellicht

wenselijk is, betekent niet dat medisch noodzakelijke zorg niet tevens op grond van artikel 10 lid 2 VW 2000 buiten de opvang kan worden verleend.

- 4.9 Bij dit alles geldt dat de terugkeer of uitzetting van verweerders naar hun land van herkomst in onderhavige procedure niet aan de orde is. In dit verband is de kwaliteit van de behandel mogelijkheden in hun land van herkomst evenmin een relevante omstandigheid, die bij de beoordeling van het bestreden besluit van belang is. Ook kan deze omstandigheid anderszins niet leiden tot een verplichting voor het COA om verweerders opvang te verstrekken.
- 4.10 Bij deze stand van zaken – en bij het ontbreken van enige andere medische onderbouwing door verweerders – bestond voor de rechtbank geen grond – om het in eerste aanleg bestreden besluit van het COA te vernietigen. Hetgeen overigens als gronden van beroep door verweerders zijn aangevoerd, stuit af op hetgeen terzake in het verweerschrift en ter zitting in eerste aanleg werd opgemerkt.
- 4.11 Op grond van al het voorgaande verzoekt het COA Uw Afdeling de uitspraak van de rechtbank Den Haag, vreemdelingenkamer, nevenzittingsplaats Groningen, van 14 januari 2011, te vernietigen en het beroep van verweerders alsnog ongegrond te verklaren.
- 4.12 Voor zover uw Afdeling met de rechtbank tot het oordeel zou komen dat het bestreden besluit ontoereikend is gemotiveerd, staat op grond van het voorgaande vast dat geen andere uitkomst mogelijk is dan dat het COA terecht het verzoek van verweerders om de opvang te continueren heeft afgewezen. Om deze reden concludeert het COA subsidiair tot vernietiging van de bestreden uitspraak voor zover daarbij is nagelaten de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten.

Grief II

- 4.13 Ten onrechte heeft de rechtbank het in eerste aanleg bestreden besluit vernietigd, het COA gelast een nieuw besluit te nemen en het COA in de proceskosten veroordeeld (rov. 2.6 en 2.7) en het dictum van de uitspraak.

Toelichting

- 4.14 Gelet op grief I en de toelichting daarop, waarnaar het COA verwijst, heeft deze grief geen afzonderlijke toelichting.

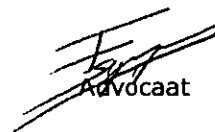
5 ConclusiePrimair:

Appellant concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het door verweerders tegen het besluit van 8 november 2008 ingestelde beroep.

Subsidiair:

Tot vernietiging van de bestreden uitspraak voor zover daarbij is nagelaten de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten.

's-Gravenhage, 15 februari 2011

Advocaat

behandeld door	F. Sepmeijer
correspondentie	Postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 32 41
fax	(070) 515 30 84
e-mail	f.sepmeijer@pelsrijcken.nl
zaaknr	10027520
referentie	IND-V-nr. 270.498.1616